

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 17 lutego 2017 r.*

Odpowiedzialność pozaumowna — Dowód na istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Decyzja oddalająca sprzeciw ze względu na brak dowodu wcześniejszego prawa — Zasada 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Zmiana decyzji — Artykuł 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Szkoda polegająca na poniesieniu kosztów adwokackich — Związek przyczynowy

W sprawie T-726/14

Novar GmbH, z siedzibą w Albstadt (Niemcy), reprezentowana przez adwokata R. Weedeego,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), reprezentowanemu przez S. Hannego, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot przedstawione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką miała ponieść skarżąca ze względu na koszty adwokackie, które poniosła w ramach postępowania w sprawie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów wydanej jakoby z naruszeniem zasady 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz ogólnych zasad prawa,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, E. Buttigieg (sprawozdawca) i L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín, sędziowie,

sekretarz: S. Bukšek Tomac, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 września 2016 r.,

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, Novar GmbH, jest uprawnionym z rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską znaku towarowego FlexES.
- 2 W dniu 15 czerwca 2012 r. skarżąca wniosła do Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) oparty na tym znaku towarowym sprzeciw wobec rejestracji unijnego znaku towarowego FLEXP. Językiem postępowania w sprawie sprzeciwu był język angielski.
- 3 Pismem z dnia 22 czerwca 2012 r. EUIPO wskazało skarżącej, że jej sprzeciw został uznany za dopuszczalny i zgodnie z art. 41 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1) oraz z zasadą 19 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1995, L 303, s. 1) wyznaczył jej termin na przedstawienie stanu faktycznego, dowodów i argumentów na poparcie jej sprzeciwu, w szczególności okoliczności wykazujących wcześniejsze prawo przywołane na poparcie tego sprzeciwu.
- 4 W piśmie tym została w szczególności przekazana następująca informacja w odniesieniu do dowodu na istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszych praw przywołanych na poparcie sprzeciwu:

„W zakresie, w jakim sprzeciw opiera się na wcześniejszych zgłoszeniach lub rejestracjach [unijnych] znaków towarowych, wnoszący sprzeciw nie musi przedstawiać żadnego dowodu dotyczącego wspomnianych znaków towarowych, gdyż Urząd dysponuje odnośnymi informacjami w bazie danych i prześle łącznie do tej bazy danych (CTM-Online) drugiej stronie. Ponadto prosimy zauważyć, że to samo dotyczy przypadku, gdy wcześniejszy znak towarowy stanowi rejestrację międzynarodową wskazującą [Unię Europejską], z zastrzeżeniem jednak, że językiem postępowania jest język angielski, francuski lub hiszpański, które są trzema językami urzędowymi [Światowej Organizacji Własności Intelektualnej] (WIPO), i że dane są dostępne w tych trzech językach”.
- 5 Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2012 r. EUIPO zmieniło praktykę w odniesieniu do stosowania zasady 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 2868/95, postanawiając, że wyciągi z bazy danych EUIPO, CTM-Online, nie są już wystarczające do udowodnienia istnienia wcześniejszego znaku towarowego w przypadku, w którym sprzeciw opiera się na rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię. Ta nowa praktyka miała zastosowanie do wszystkich sprzeciwów wniesionych po dniu 1 lipca 2012 r.
- 6 W dniu 26 października 2012 r. skarżąca złożyła uwagi na poparcie sprzeciwu, nie dołączając materiału dowodowego dotyczącego istnienia, ważności i zakresu ochrony wcześniejszego znaku towarowego.
- 7 Decyzją z dnia 14 maja 2013 r. Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw na podstawie zasady 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 z uzasadnieniem, że istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego nie zostały przez skarżącą udowodnione.
- 8 W dniu 21 maja 2013 r. skarżąca wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, przedstawiając wyciągi z rejestru EUIPO i Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO). Posiłkowo przedstawiła wniosek o przywrócenie stanu poprzedniego w odniesieniu do terminu na przedstawienie dowodów dotyczących wcześniejszego znaku towarowego.

- 9 W dniu 27 czerwca 2013 r. zgodnie z art. 62 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 Wydział Sprzeciwów zawiadomił skarżącą i zgłaszającą zakwestionowany unijny znak towarowy o zamiarze uwzględnienia odwołania z uwagi na to, że wbrew temu, co wynikało z decyzji z dnia 14 maja 2013 r., należało uznać, że na poparcie sprzeciwu zostały przedstawione stan faktyczny, dowody i argumenty.
- 10 W dniu 27 sierpnia 2013 r. zgłaszająca unijny znak towarowy zaakceptowała zmianę zgodnie z art. 62 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009. W dniu 9 października 2013 r. sekretariat Izby Odwoławczej zawiadomił skarżącą, że Wydział Sprzeciwów zmienił decyzję z dnia 14 maja 2013 r., że postępowanie odwoławcze zostało zakończone i że opłata za odwołanie zostanie zwrócona.
- 11 Postępowanie w sprawie sprzeciwu zostało wznowione, a decyzją z dnia 17 października 2013 r. Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw i odrzucił zgłoszenie unijnego znaku towarowego. Decyzja ta stała się ostateczna z uwagi na brak wniesienia przez strony odwołania.
- 12 Pismami z dnia 10 lutego i 24 marca 2014 r. na podstawie art. 118 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 skarżąca zwróciła się do EUIPO o naprawienie szkód w wysokości 2498 EUR z tytułu kosztów adwokackich związanych z zakwestionowaniem decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r.
- 13 Pismem z dnia 2 maja 2014 r. EUIPO oddaliło wniosek skarżącej.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 14 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 września 2014 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.
- 15 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - zasądzenie od EUIPO kwoty 2498 EUR wraz z odsetkami w wysokości podstawowej stopy procentowej powiększonej o 5 punktów procentowych od chwili wniesienia skargi;
 - obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa przez adwokata.
- 16 EUIPO wnosi do Sądu o:
 - oddalenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 17 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem, po pierwsze, wezwał strony do przedstawienia pewnych dokumentów, a po drugie, zadał stronom pytania na piśmie, wzywając je do odpowiedzi na nie częściowo przed rozprawą, a częściowo podczas rozprawy.
- 18 Na rozprawie w dniu 30 września 2016 r. Sąd wysłuchał wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania Sądu.

Co do prawa

- 19 Poprzez rozpatrywaną skargę o odszkodowanie skarżąca żąda naprawienia szkody obejmującej koszty adwokackie, które poniosła w ramach postępowania w sprawie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r. (zob. pkt 12 powyżej).

- 20 Skarżąca twierdzi, że w niniejszym przypadku spełnione są trzy przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej EUIPO na podstawie art. 118 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Po pierwsze, zdaniem skarżącej decyzja Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r. jest aktem niezgodnym z prawem, stanowiącym wystarczająco istotne naruszenie prawa w rozumieniu orzecznictwa z dziedziny odpowiedzialności pozaumownej, gdyż opiera się ona na błędnym zastosowaniu zasady 19 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 2868/95 i została przyjęta z naruszeniem zasady dobrej wiary i zakazu działania w sposób sprzeczny. Skarżąca podnosi bowiem w tym względzie, że jej sprzeciw został oddalony tą decyzją na tej podstawie, że nie przedstawiła ona dowodu na istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego, choć według informacji, które zostały jej przekazane w piśmie z dnia 22 czerwca 2012 r. (zob. pkt 4 powyżej), dowód ten nie był wymagany w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie, gdy sprzeciw opierał się na rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię, a językiem postępowania był język angielski.
- 21 Po drugie, takie błędne zastosowanie prawa przez EUIPO zmusiło skarżącą do wniesienia odwołania i spowodowało szkody obejmujące koszty adwokackie wynikające z tego odwołania.
- 22 Po trzecie, według skarżącej istnieje bezpośredni związek przyczynowy między tymi kosztami a niezgodnym z prawem aktem EUIPO w zakresie, w jakim skarżąca była zmuszona skorzystać z zastępstwa przez adwokata dla celów skontrolowania zgodności z prawem decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r.
- 23 EUIPO podważa zasadność tych twierdzeń.
- 24 Na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE Unia powinna naprawić, zgodnie z zasadami ogólnymi, wspólnymi dla praw państw członkowskich, szkody wyrządzone przez jej instytucje lub jej pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.
- 25 Należy w tym względzie przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii w rozumieniu art. 340 akapit drugi TFUE z tytułu bezprawnego zachowania jej instytucji lub jej organów jest uzależnione od łącznego spełnienia wszystkich przesłanek, a mianowicie zarzucanego bezprawnego zachowania, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między zarzucanym zachowaniem a powoływaną szkodą (wyrok z dnia 29 września 1982 r., *Oleifici Mediterranei/EWG*, 26/81, EU:C:1982:318, pkt 16; zob. także wyrok z dnia 9 listopada 2006 r., *Agraz i in./Komisja*, C-243/05 P, EU:C:2006:708, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo). Zasady te stosują się odpowiednio do powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii w rozumieniu tegoż przepisu ze względu na bezprawne zachowanie i szkodę wyrządzoną przez jeden z jej organów, takich jak EUIPO, którą organ ten jest obowiązany naprawić na mocy art. 118 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. wyrok z dnia 27 kwietnia 2016 r., *European Dynamics Luxembourg i in./EUIPO*, T-556/11, odwołanie w toku, EU:T:2016:248 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Należy również przypomnieć, że ze względu na kumulatywny charakter tych przesłanek, w sytuacji gdy jedna z nich nie jest spełniona, skargę należy oddalić w całości bez konieczności badania pozostałych przesłanek (wyroki: z dnia 15 września 1994 r., *KYDEP/Rada i Komisja*, C-146/91, EU:C:1994:329, pkt 19, 81; z dnia 20 lutego 2002 r., *Förde-Reederei/Rada i Komisja*, T-170/00, EU:T:2002:34, pkt 37). Ponadto sąd Unii nie jest zobowiązany do przeprowadzania badania tych przesłanek w określonym porządku (wyrok z dnia 9 września 1999 r., *Lucaccioni/Komisja*, C-257/98 P, EU:C:1999:402, pkt 13).
- 27 W ocenie Sądu należy rozpocząć od badania istnienia związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem zarzucanym EUIPO, mianowicie wydaniem decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r., a podnoszoną szkodą obejmującą koszty adwokackie poniesione przez skarżącą w celu wniesienia odwołania od tej decyzji.

- 28 W tym względzie z orzecznictwa Unii wynika, że Unia może ponosić odpowiedzialność jedynie za szkody wynikające w sposób wystarczająco bezpośredni z nieprawidłowego zachowania danej instytucji (wyrok z dnia 4 października 1979 r., Dumortier i in./Rada, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79, EU:C:1979:223, pkt 21). Do skarżącej należy przedstawienie dowodu na istnienie takiego związku (wyrok z dnia 30 stycznia 1992 r., Finsider i in./Komisja, C-363/88 i C-364/88, EU:C:1992:44, pkt 25).
- 29 Skarżąca twierdzi w istocie, że istnieje taki bezpośredni związek przyczynowy między kosztami adwokackimi wynikającymi z wniesienia odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r. a bezprawnym zachowaniem EUIPO, którym jest wydanie tej decyzji, z uwagi na to, iż była ona zmuszona do skorzystania z zastępstwa przez adwokata w celu skontrolowania zgodności z prawem wspomnianej decyzji, w szczególności ze względów związanych z obowiązkiem maksymalnego ograniczenia szkody.
- 30 EUIPO przypomina, że zgodnie z art. 92 rozporządzenia nr 207/2009 w postępowaniach przed EUIPO nie istnieje przymus adwokacki. Jednakże w razie korzystania z takiego zastępstwa przez adwokata przepisy rozporządzenia nr 207/2009 i rozporządzenia nr 2868/95 regulują podział i ustalenie kosztów tego zastępstwa. W rezultacie zdaniem EUIPO na podstawie art. 118 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 nie przysługuje skarga w celu podniesienia roszczenia dotyczącego kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym przed instancjami EUIPO, gdyż skarga taka mogłaby prowadzić do obejścia wyczerpującej regulacji rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie podziału i ustalenia kosztów.
- 31 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że gdy zastępstwo przez adwokata lub radcę prawnego w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi nie jest obowiązkowe, brak jest związku przyczynowego między podnoszoną szkodą, czyli kosztami takiego zastępstwa, a ewentualnym nagannym zachowaniem instytucji lub organu. Choć bowiem zainteresowanemu nie można zakazać korzystania już na tym etapie z doradztwa adwokata, to jednak jest to jego własny wybór, którego w konsekwencji nie można przypisać danej instytucji lub danemu organowi (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 marca 1978 r., Herpels/Komisja, 54/77, EU:C:1978:45, pkt 46–49; z dnia 28 czerwca 2007 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, C-331/05 P, EU:C:2007:390, pkt 24–29; z dnia 8 lipca 2008 r., Franchet i Byk/Komisja, T-48/05, EU:T:2008:257, pkt 415, 416).
- 32 W niniejszym przypadku z art. 92 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że nie ma przymusu adwokackiego w odniesieniu do reprezentowania przed instancjami EUIPO strony takiej jak skarżąca, mającej stałe miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności, lub rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe na terytorium Unii. W rezultacie poniesione w niniejszym przypadku przez skarżącą koszty adwokackie wynikają z jej własnego wyboru i nie mogą być bezpośrednio przypisane EUIPO. Brakuje zatem związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem zarzucanym EUIPO a kosztami zastępstwa przez adwokata poniesionymi przez skarżącą dla celów postępowania odwoławczego.
- 33 Wniosku tego nie może podważyć argument skarżącej, zgodnie z którym była ona zmuszona do skorzystania z zastępstwa przez adwokata w celu zakwestionowania decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r., aby „maksymalnie ograniczyć szkody”. Za pomocą takiego argumentu skarżąca twierdzi bowiem, że między zachowaniem instytucji a podnoszoną szkodą istniał związek przyczynowy, oraz utrzymuje, że wykazała się należyta starannością, podejmując niezbędne kroki w celu ograniczenia ewentualnej szkody oraz tym samym nieprzerwywania związku przyczynowego swoim własnym zachowaniem (zob. podobnie wyroki: z dnia 27 marca 1990 r., Grifoni/Komisja, C-308/87, EU:C:1990:134, pkt 16, 17; z dnia 19 maja 1992 r., Mulder i in./Rada i Komisja, C-104/89 i C-37/90, EU:C:1992:217, pkt 33). W niniejszym zaś przypadku brakuje właśnie związku przyczynowego. Kwestia, czy korzystając z doradztwa adwokata, skarżąca ograniczyła zakres ewentualnej szkody, jest zatem w niniejszym przypadku nieistotna dla sprawy.

- 34 W świetle powyższych rozważań i przy uwzględnieniu kumulatywnego charakteru przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii należy oddalić skargę o odszkodowanie w całości, gdyż skarżąca nie wykazała istnienia bezpośredniego związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem zarzucanym EUIPO a podnoszoną szkodą, bez konieczności badania pozostałych przesłanek powstania wspomnianej odpowiedzialności.
- 35 Tytułem uzupełnienia należy również zauważyć, jak to uczyniło EUIPO, że choć w postępowaniu przed EUIPO nie istnieje przymus adwokacki, to art. 85 rozporządzenia nr 207/2009 i zasada 94 rozporządzenia nr 2868/95 przewidują regulację dotyczącą podziału kosztów oraz granice stawek w odniesieniu do kosztów podlegających zwrotowi, w razie gdy jedna ze stron ustanowi pełnomocnika. Jednakże, jak słusznie podkreśla skarżąca i co w istocie przyznaje EUIPO, przepisy te mają zastosowanie tylko w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu i dotyczą podziału kosztów pomiędzy stronami tego postępowania.
- 36 W tym względzie należy także zauważyć, jak podnosi EUIPO, że żaden przepis rozporządzenia nr 207/2009 ani rozporządzenia nr 2868/95 nie przewiduje zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa przez adwokata związanych z odwołaniem, jeśli instancja, która wydała zakwestionowaną decyzję, postanawia, jak w niniejszym przypadku, zmienić ją na podstawie art. 62 rozporządzenia nr 207/2009. W szczególności żaden przepis tych rozporządzeń nie przewiduje zwrotu przez EUIPO stronie wygrywającej kosztów zastępstwa przez adwokata w ramach takiego postępowania. Jedynie zwrot opłaty za odwołanie jest przewidziany w zasadzie 51 lit. a) rozporządzenia nr 2868/95, stanowiącej, że instancja, której decyzja została zaskarżona, zarządza zwrot opłaty za odwołanie, w przypadku gdy uwzględni ona zmianę zgodnie z art. 61 lub 62 rozporządzenia nr 207/2009. W niniejszym przypadku skarżąca nie kwestionuje, że EUIPO zwróciło jej opłatę za odwołanie.
- 37 Z powyższego wynika, że przyznanie skarżącej odszkodowania za koszty adwokackie, które skarżąca poniosła w związku z odwołaniem od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r., sprowadzałoby się do obejścia uregulowania dotyczącego kosztów zastępstwa prawnego przewidzianego przez rozporządzenie nr 207/2009 i rozporządzenie nr 2868/95 (zob. analogicznie wyrok z dnia 8 listopada 2011 r., *Idromacchine i in./Komisja*, T-88/09, EU:T:2011:641, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 W rezultacie skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 39 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Jednakże zgodnie z art. 135 § 2 tegoż regulaminu Sąd może obciążyć stronę, nawet jeśli ta wygrała sprawę, częścią lub całością kosztów postępowania, jeżeli jest to uzasadnione jej postępowaniem, również przed wniesieniem skargi, w szczególności jeżeli strona przeciwna poniosła koszty, które zdaniem Sądu wynikały z działania tej pierwszej strony niemającego uzasadnienia lub podjętego w złej wierze.
- 40 Zgodnie z orzecznictwem należy zastosować ten przepis, gdy instytucja lub organ Unii przyczyniły się swoim zachowaniem do powstania sporu [zob. wyrok z dnia 8 lipca 2015 r., *European Dynamics Luxembourg i in./Komisja*, T-536/11, EU:T:2015:476, pkt 391 (niepublikowany) i przytoczone tam orzecznictwo].
- 41 W niniejszym przypadku EUIPO nie kwestionuje, że skierowane do skarżącej pismo z dnia 22 czerwca 2012 r. zawierało informację, zgodnie z którą jeśli sprzeciw opiera się – jak w niniejszym przypadku – na rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię, i z zastrzeżeniem, że językiem postępowania jest w szczególności – jak w niniejszym przypadku – angielski, wnoszący sprzeciw nie ma obowiązku przedstawienia żadnych dowodów dotyczących tego wcześniejszego prawa. Ponadto informacja ta była

zgodna z praktyką EUIPO obowiązującą w odniesieniu do sprzeciwów wniesionych – jak sprzeciw wniesiony przez skarżącą – przed dniem 1 lipca 2012 r., czego także nie podważa EUIPO. Pomimo zaś tej informacji i wspomnianej praktyki Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw wniesiony przez skarżącą właśnie na tej podstawie, że istnienie, ważność i zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego nie zostały przez skarżącą dowiedzione.

- 42 Takie postępowanie EUIPO zmusiło skarżącą do wniesienia odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 14 maja 2013 r. Skoro skarżąca nie mogła uzyskać zwrotu kosztów związanych z zastępstwem przez adwokata w związku z wniesieniem tego odwołania na podstawie rozporządzenia nr 207/2009 i rozporządzenia nr 2868/95 – jak wynika z pkt 35 i 36 powyżej – mogła sądzić, że skarga o odszkodowanie stanowi jedyny środek, który może prowadzić do uzyskania zwrotu tych kosztów od EUIPO.
- 43 U podstaw wniesienia rozpatrywanej skargi leżało więc zachowanie EUIPO w toku toczącego się przed nim postępowania. Zatem bez względu na oddalenie rozpatrywanej skargi właściwa ocena okoliczności sprawy wymaga, aby każda ze stron pokryła własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Novar GmbH i Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywają własne koszty.**

Kanninen

Buttigieg

Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 lutego 2017 r.

Podpisy